

قرآن حکیم تے حضرت مولوی غلام رسول عالمپوری

قرآن حکیم وچ انسانی زندگی دے ہر مسئلے دا سوہنا تے سٹکھا حل پیش کیتا گیا اے۔ صوفی شاعراں نے ایس توں پورا پورا استفادہ کرن دا جتن کیتا اے۔ اہناں اپنے اپنے کلاماں وچ قرآنی آیات نوں گننے وانگ جڑیا اے۔ ایسے واسطے مولانا رومی دی مثنوی دے متعلق آکھیا جاندا اے۔

مثنوی	مولوی	معنوی
ہست	قرآن	پہلوی
در	زبان	

مولوی رومی دی مثنوی معنوی فارسی زبان وچ قرآن مجید اے۔ وارث شاہ ہوریں اپنی لکھت ہیر دے متعلق خود آکھدے نیں۔
اہ قرآن مجید دے ہن معنی جیہڑے شعر نیں وارث شاہ دے نیں۔

آج ایس ایس کسوٹی تے پنجابی زبان دے ایک مئے پر مئے شاعر مولوی غلام رسول عالمپوری نوں پرکھنے آں کہ اہ کتھوں تیک اہدے اُتے پورے اُتر دے نیں۔ مولوی غلام رسول دیاں اردو نثر وچ دو کتاباں نیں۔ مسئلہ توحید تے آرب الخا شیعین۔ مسئلہ توحید اٹھ دس صفحیاں دار سالہ اے جیہدے وچ قرآنی آیات نال توحید تے روشنی ڈالی گئی اے۔ آرب الخا شیعین دے تقریباً چوراسی صفحے نیں نماز دے مسئلے قرآنی آیات نال بڑے اچھوتے انداز بیان کیتے نیں۔ مولوی صاحب دے شاہکار احسن القصص دا ذکر کرن توں پہلوں اہناں دی تصنیف روح الترتیل بارے اک دوگلاں دی ونگی دے کے اگانہ ٹردے آں۔ روح الترتیل وچ شاعر نے علم تجوید تے قرآنی معلومات دا خزانہ بند کیتا ہو یا اے قرآنی مثالیں نال ساری کتاب بھری ہوئی اے۔ قرآنی منزلاں بارے لکھدے نیں۔

پہلی منزل باجھ الحمدوں صورت تن شماروں
پنج ست نو تے یاراں تیراں پینسٹھ اخیر قرآنوں

احسن القصص وچ مولوی صاحب نے بہت سارے عربی لفظاں نوں پنجابی دا جامہ پہنایا اے مثلاً مشکوٰۃ مشکوکاں، بُرہان نوں بُرہانی، صلواۃ صلواتیں، جذوہ توں جذوی، مجورتوں مجوراں، نساء توں نساںیں، طاق توں طاقوں، حجاب توں حجاباں، صدقہ توں صدقیوں وغیرہ۔ بہر حال ایہہ سلسلہ ساری کتاب وچ کھلر یا ہو یا اے احسن القصص وچ مولوی ہوراں سورۃ یوسف دا منظوم پنجابی ترجمہ پیش کیتا اے

جو یں کہ سبب تالیف دے عنوان پٹھ فرماوندے نیں۔

نظم لڑی وچ لغت پنجابی موتی عشق پروواں
دن کائی وچ بحر برہوں دے داغ دے دا دھواں

مولوی عبدالغفور اسلم نے اپنی منظوم پنجابی تفسیر سیر جلد دوم وچ سورۃ یوسف دی تفسیر وچ صرف مولوی غلام رسول دے شعراں نوں نقل کیتا اے۔ جیویں اوہناں ”احوال گذارش“ دے سرنا نوں پٹھ پہلی جلد دے مڈھ وچ لکھیا اے۔

”یہ تفسیر مولانا غلام رسول صاحب مصنف احسن القصص (یوسف زلیخا) کی طرز پر لکھی گئی ہے۔ میری ذاتی رائے ہے کہ پنجابی زبان کا ان سے بہتر کوئی شاعر نہیں ہو تفسیر سورۃ یوسف لکھتے وقت انہی کے اشعار کو انکی کتاب سے ملخص کر کے لکھ دیا گیا ہے اگرچہ

مولانا موصوف میرے ہم عصر نہیں اور نہ مجھے ان کا شرف دیدار حاصل ہوا ہے لیکن ان کی کتاب سے روحانی فیض ضرور حاصل ہوا ہے۔ کیونکہ ان کی کتاب بچپن سے زیر مطالعہ رہی ہے اور ہے۔ علاوہ ازیں ان کا گاؤں میرے گاؤں سے محض دس بارہ کوس کے فاصلے پر واقع تھا میری جائے پیدائش اور پرورش مانا ٹلوانڈی تحصیل بھولتھ ریاست کپورتھلہ تھا۔“

دو جی جلد دے دو جے صفحے اُتے ”گزارشات“ دے سرنا نویں پیٹھ لکھدے نیں ”اُمید ہے کہ شائقین اس کو پہلی جلد سے زیادہ پسند فرمائیں گے کیونکہ اس کو سورۃ یوسف کی تفسیر میں مولانا مولوی غلام رسول صاحب مصنف تفسیر سورۃ یوسف کے اشعار سے مزین کیا گیا ہے۔“

تفسیر یُسیر دو جی جلد وچوں اک دو آیتاں دا ترجمہ دے کے اپنے اصل مقصد ول پر تنے آں سورۃ یوسف وچ آوند اے۔
ترجمہ: ”کہا (حضرت یوسف) اے میرے رب مینوں قید خانہ ایہدے نالوں زیادہ چنگا اے جیہدے ول مینوں بلاوندیاں نیں جے توں میرے توں ایہناں دے مکر نہ پھیریں گاتے میں ایہناں ول اُلرجاواں گا جاہلاں وچوں ہو جاواں گا پس اوہدے رب نے اوہدی دعا قبول کر لئی اوس توں اوہناں دے مکر پھیر دتے اُہ سننے والا جاننے والا اے۔“

ترجمہ: مولوی غلام رسول عالمپوری

سُن یوسف نے عرض گزاری اللہ دے دربارے
قید چنگی اس کاروں جتول کردیاں زناں پکارے
جے نہ پھیریں مکر ایہناں دے میتھیں پاک الہا
دل میرا جھک اتول جاسی جہل گتے گل پھاہا
اللہ صاحب عرض قبولی دُور فریب کرائے
سننے ہار دلاں دا محرم طلب نہ موڑ ہٹائے

احسن القصص نوں مولوی ہوراں سورہ یوسف توں وکھ بہت ساریاں قرآنی آیتاں نال سجایا اے جیہڑیاں اک مبسوط مقالے دی متقاضی نیں میں ایہناں قرآنی آیتاں ول شعراں دے حوالے نال چند اشارے کردا آں۔ فرمادے نیں

(1) عجز کمال خدا دے حمدوں ہر ذرہ اقراری

دم دم لکھ لکھ لوں لوں حمدوں تھیے نہ شکر گزاری

کائنات دا ہر ذرہ اللہ تعالیٰ دی حمد دا نہایت عاجزی نال اقرار کر رہیا اے جے جسم دا ہر ہر وال اک اک ساہ نال لکھ لکھ وار حمد کرے تے پھیردی اُہدی حمد دا حق ادا نہیں ہو سکدا۔ مولوی رومی آکھدے نیں

گر سر موئے زمن گردد زبان

شکر ہائے تو نیاید در بیان

اگر میرے بال بال داسرا زبان بن جائے تے میں ہر سر مو نال تیرا شکر کراں تے وی تیرے شکرانے ادا ہون وچ نہ آن۔ قرآن حکیم وچ آوند اے

ترجمہ: ”جے تسبیح اللہ تعالیٰ دیاں نعمتاں نوں گنوتے ایہناں نوں گن نہ سکو گے تے انسان وڈا ظالم تے بہت نہ شکر اے۔“

(2) پاک منزہ خالق عالم باجھ مثال نظیروں
اس دا شکر نہ قدر بندے دا عقلاں دی تدبیروں
دُنیا نوں پیدا کرن والا اللہ تعالیٰ پاک تے منزہ اے اجیہا پاک جہدی کوئی مثال یا نظیر پیش نہیں کیتی جاسکدی عقلاں دیاں سوچاں نال
بندے توں اہ ممکن ای نہیں کہ اُہدا شکر ادا کر سکے۔ قرآن پاک وچ آوند اے

ترجمہ: ”کائنات دی کوئی چیز اُہدے جیسی نہیں اُہ سب کجھ سُنن والا، دیکھن والا اے۔“

(3) ناسیں شے مذکور کدائیں اندر وقت وہائے
فیض وجود عدم تے چمکیا کھولے راز چھپائے
انسان گزرے ہوئے وقت وچ کوئی قابل ذکر چیز نہیں سی جدوں واجب الوجود دا فیض عدم تے چمکیا تے پوشیدہ بھیت ظاہر ہو
گئے۔ اللہ تعالیٰ فرماوندے نیں

ترجمہ: ”انسان اُتے اک وقت ایسا وی گذریا اے جدوں اُہ کوئی قابل ذکر چیز نہیں سی۔“

(4) پائے راز برہوں دے بھارے تے توں عہد پکائے
بول بلی اقراری ہوویوں آن غضب سر چائے
اللہ تعالیٰ نے رُوحاں نوں اکھاڑ کر کے پچھیا۔ اَلَسْتُ بِرَبِّکُمْ۔ کیا میں تساڈا رب آں؟ تے رُوحاں نے کہیا ہاں۔ اسیں گواہی دینے آں
توں ساڈا رب ایں۔

مولوی صاحب فرماوندے نیں جدوں توں عہد کر لیا اے یعنی اللہ تعالیٰ نوں اپنا رب من لیا اے۔ تے پھیر اس عہد توں پھرنا ٹھیک
نہیں۔ اس عہد توں انکار کر کے گناہاں دا بھار سر تے نہیں چکنا چا ہیدا۔ چھیکڑ تے پھر آکھدے نیں۔

اَوَّلُ تَدَاوُلِ اَقْرَارِ کِیَا ئِی جَا ن تَدَاوُلِ خَبْرِ نَه کَا ئِی

کِیہو بلی ہُن دِنِیَا فَا نِی پِکڑ بِلَا ءِ گِل پَا ئِی

انسان نے بلی (ہاں) کہہ کے بلا (مصیبت) اپنے گل پائی جدوں بندے نوں ایس بھار دا علم نہیں سی۔ ہُن انسان نوں چاہیدا اے کہ
اس عہد نوں توڑ نہجائے۔

(5) بار امانت چاء نہ سکے زمیں فلک بے چارے

اِنْسِ ظُلُوْمِ جِوَلِ اُٹھایا ہُن کیوں عہدوں ہارے

مولا کریم نے فرمایا اے

ترجمہ: ”اساں اپنی امانت اسماناں زمیناں تے پہاڑاں دے سامنے پیش کیتی۔ ساریاں اہنوں چکن تون انکار کردتاتے اس توں ڈر
گئے۔ انسان نے اس نوں چک لیا بے شک ایہہ ظالم تے جاہل اے۔“

جس امانت نوں اسماناں زمیناں تے پہاڑاں نے اُٹھاؤں توں جواب دے دتاتے انسان ظالم جاہل نے اُنہوں اُٹھالیا ہُن اس عہد
نوں ہارنا نہیں چاہیدا اس نوں توڑ نہجانا چاہیدا اے۔

(6) خلق امر دیاں شاناں دے وچ تینوں ملی امیری

جان نہ جان آفاق تے انفس تیں وچ ہے تقدیری

۱۔ خبردار رہو اور سے دی تخلیق اے تے او سے دا حکم۔ اسیں اپنیاں نشانیاں ایہناں نوں آفاق تے ایہناں دے اپنے نفس وچ وی دکھاواں گے ول اشارہ اے۔

اے انسان عالم خلق تے عالم امر یعنی دوہاں عالماں وچ تینوں بادشاہی ملی اے۔
(پکی گل اے اساں آدم دی اولاد نوں بڑی عزت دتی)

دو بے مصرعے وچ پہلے مصرعے دی مزید تشریح کیٹی گئی اے۔ آفاق دا تعلق عالم خلق نال تے نفس دا عالم امر نال اے مولوی صاحب فرماوندے نیں توں جان تے بھائی نہ جان آفاق تے نفس تیرے وچ تقدیری نیں۔

(7) اِکا نور زمیں آسمانیں جس دے کارے سارے

مبداء فیض احدیت کولوں نور کھلے چکارے

(8) ایہہ مصباح صفات زجاجوں لاٹ بلے بن نارے

وچ مشکوٰۃ قلوب عشاقاں جگمگ نور کھلارے

ایہہ دوں شعر قرآن پاک دی ایس آیت توں ماخذ نیں

ترجمہ: ”اللہ اسماناں تے زمین دا نور اے ہدے نور دی مثال طاق دی مانند اے جیہدے وچ چراغ اے تے اوہ چراغ شیشے دی قندیل وچ اے۔ شیشہ اک چمکدے ہوئے روشن ستارے دے جواک با برکت درخت زیتون توں روشن ہو یا اے۔“

شاعر آکھدا اے اسماناں تے زمین وچ اکوای نور اے جس دے سارے کارنامے نیں فیض دی مڈھلی تھان یعنی احدیت کولوں نور دے سارے چکارے جاری ہوئے دل دی قندیل دا نور خود بخود روشن اے عاشقاں دے قلب دے اندر جگمگ نور بکھیر رہیا اے۔

(9) یا توں عارف منتهی دے نور دلے دا سارا

یا توں کوکب دُڑی کائی نور و نور پسارا

یاں توں مقربین دے دلے دانور ایں تے یا توں چمکدا ہو یا روشن تارا ایں جیہد انور کھلر یا ہو یا اے۔ ایس شعر وچ سورہ نور دی اُپرلی آیت دے آخری حصہ ول اشارہ اے۔

ترجمہ: ”جیویں اک موتی وانگ چمکدا ہو یا روشن تارا اے۔“

(10) دعویٰ حق ایمانوں پکا سچا بخش خدایا

حکم اَھدُ حُبُّ اللہ شان جہدی وچ آیا

سورہ بقرہ وچ آیا اے۔

ترجمہ: ”تے ایمان والے اللہ دی محبت وچ بہت سخت ہوندے نیں۔“

دُعائیہ شعر اے مولوی صاحب فرماوندے نیں اے اللہ تعالیٰ سانوں ایمان دا پکاتے سچا دعویٰ بخش جیہدی شان وچ آیا اے کہ ایمان والے اللہ دی محبت وچ بہت سخت ہوندے نیں۔

(11) تے تقدیم اوسے درباروں ہر ہر خود ناتانے

دیکھ بیکھ دی رمزوں ول ول کھڑے دھگانے

محبت دی پہل ذات خداوندی ولوں ہندی اے جدوں اُہدا فضل شامل ہوئے تاں پھر ہر کمزور تے ناتواں نوں دھکے نال اپنی ول کھچ

لیندا اے۔ پہلوں ذات خود محبت کر دی اے تے فیر سا لک دے دل وچ محبت دی کشش پیدا ہوندی اے جویں قرآن پاک وچ آوندا اے۔

ترجمہ: ”اللہ تعالیٰ بہت چھیتی ایسی قوم لیاوے گا جو اللہ دی محبوب ہووے گی تے اوہ اللہ نال محبت کرے گی۔“

(12) جہاں دلاں وچ غیظ صحابا حیف تنہاں ایمانے
 اہ مصداق یُغِیظُ یُحْمَم دے بھادیں کسے زمانے
 سورہ فتح دی آیت ول اشارہ اے۔

ترجمہ: ”(تاں جے) اُہناں دی وجہ توں کافراں نوں غضب وچ لیاے جو لوگ دلاں وچ صحابا کرام دے متعلق غیظ و غضب رکھدے نیں اُہناں دے ایمان تے افسوس اے کیوں جو ایسے لوگ بھانویں کسے زمانے وچ وی ہوں اوہ یُغِیظُ یُحْمَم دے مصداق نے یعنی اوہ غضب دے مستحق نیں۔“

(13) نور صبح وچ شب دے دا من جاں کھلن پر آیا
 والشمس وُضِحَّا تھیں دھر نقش اکھیں وچ لایا
 سورہ الشمس دی پہلی آیت ول اشارہ اے۔

والشمس وُضِحَّا۔ سورج دی تے دن دی قسم جدوں صبح دا نور ظاہر ہون تے آیا والشمس دا نقش اکھاں پر دھریا تے صبح ہوگئی یعنی دن چڑھ گیا۔

(14) پڑھ آیت والشمس نصیباں خوابے شکل دکھائی
 تیر عطار د تھیں چا واہے سدھ بدھ غماں گوائی
 نصیباں نیں آیت والشمس پڑھ کے خوش اقبالی حاصل کر کے خواب وچ اپنی شکل دکھائی ستارہ عطار دے ذریعے تیر لگا کے غماں دی سدھ بدھ گوائی۔

(15) اول آخر ظاہر باطن آپے سب کچھ جانے
 جان بنے انجان اساتھیں کار کرے من بھانے
 قرآن پاک وچ آیا اے۔

ترجمہ: ”اہ سب توں پہلوں تے سب توں آخر تے ظاہر تے باطن اے تے اوہ ہر چیز نوں جانن والا اے اللہ تعالیٰ دی ذات اول آخر ظاہر باطن تے سب کچھ جان دیاں ہوئیاں ساڈے نال انجان (نہ جانن والا) بن دا اے تے جو کم چاہندا اے کر دا اے۔“

(16) واہ وا باغ جہدے وچ وسدے گئے بہشت کنارے
 تے وچ وگدیاں چارے نہراں طرف مُجَدَّوَل چارے

چار نہر توں مراد نہر پانی، دودھ، شراب، طہور، شہد جیویں کہ سورہ محمد آیت ۵ وچ آیا اے

ترجمہ: ”اہدے وچ پانی دیاں نہراں نیں جیہڑاں نہیں دے گا تے دودھ دیاں نہراں نیں جس دامنہ نہیں بدلد اشراب دیاں نہراں نیں جہاں وچ پینے والیاں نوں لذت اے۔ شہد دیاں نہراں نیں جیہڑیاں بڑیاں صاف نیں۔ انہاں چارے نہراں دی حد بندی کیتی ہوئی اے۔“

اے خوب باغ اے جیہدے وچ وسنے والے بہشت دے کنڈھے رہندے نیں باغ وچ چار نہراں وگدیاں نیں جہاں دی چاروں طرفوں حد بندی کیتی ہوئی اے۔

(17) قلب سلیم گیا لے جہڑا وچ اس دے دربارے
اُس تے فضل کرم دیاں نظراں ملن مراتب بھارے

سورۃ شعرا دی آیت ول اشارہ اے۔

ترجمہ: ”جس دن نہ مال تے نہ بیٹے کوئی فائدہ دین گے سوائے اُہدے جیہڑا اللہ دے حضور قلب سلیم لے گیا جیہڑا بندہ اللہ تعالیٰ دے حضور قلب سلیم لے گیا اُہدے ول فضل تے کرم دیاں نظراں ہوں گیاں تے اُنہوں وڈے درجے ملن گے۔“

(18) یا فنی اَنفُسکُم دی رمزوں تیں ول کرن اشارہ
یا ہیں حالت منتظرہ دے دل درد انگارا

قرآن مجید وچ آوند اے

ترجمہ: ”تے یقین کرنے والیاں لئی زمین وچ بہت ساریاں نشانیاں موجود نیں تے خود ساڈے وجود وچ وی کیا تسی دیکھے نہیں۔ یاں تیرے وجود دیاں نشانیاں تیرے ول اشارہ کر دیاں نیں یا توں انتظار کرن والی دی حالت دے دل دے درد دا انگارہ ایں۔“
موسیٰ علیہ السلام دے واقعہ طور تے اہدی تلمیحاں دا مولوی صاحب نے کئی تھانویں ذکر کیتا اے۔ اسیں اُہناں وچوں چند شعر نقل کر کے متعلقہ آیت دا حوالہ دے کے ہلکی پھلکی روشنی پانے آں۔

(19) تے جُروح فراق پلک وچ دیکھ تڑفدا مردا

اَرِنی اَنظُر دی تکراروں رَسدا زخم جگر دا

(20) طُور عظام صدور جہاناں قلب کلیم جہاندے

اَرِنی اَنظُر دے وچ نشیاں محو دو نین تنہاندے

(21) چمکیا طُور کرم تھیں شعلہ جدوی طلب سدھائی

رَبّ اَرِنی دی لُوں لُوں تھیں لاٹ بلیندی پائی

(22) چا پردہ جے جہات وگاویں پتھر نوں آگ لاویں

تے ہر برگوں لاٹ چھوڑاویں لکھ لکھ طُور جلاویں

(23) میں سنیاں درمان دُکھاں دا آس سَکھاں دی دھرنی

کھڑا کلیم پکارے اَرِنی طُور نہیں سَٹ جَرنی

اہناں شعراں وچ سورہ اعراف دی ایس آیت ول اشارہ اے۔

ترجمہ: ”جدوں موسیٰ ساڈے مقررہ وقت تے آئے تے اہدے رب نے اُہدے نال کلام کیتا موسیٰ نے آکھیا۔ اے میرے رب! مینوں اپنا دیدار کرا۔ تاں جے میں تینوں اک نظر دیکھ لوں۔ اللہ نے آکھیا توں مینوں نہیں دیکھ سکدا۔ لیکن توں اس پہاڑ ول دیکھ جے اُوہ پہاڑ اپنی تھان تے قائم رہیا تے توں مینوں دیکھ سکیں گا۔ فیر جدوں اہدے رب نے پہاڑ تے تجلی کیتی تے اُوہ پہاڑ ریزہ ریزہ ہو گیا تے موسیٰ بے ہوش ہو کے تھلے ڈگ پیا۔“

جدائی دازخمی پل وچ ترف دامر جاندا اے تے مینوں دکھا کہ میں تینوں دیکھن دی تکراروں جگر دازخم رسن لگ پیندا اے۔
 جنہاں دے نفس مطمئنہ صدور جہاناں تے قلب کلیم نیں اُہناں دیاں دونوں اکھاں مشاہدہ الہی دے نشے وچ محور ہندیاں نیں۔ ایس
 شعر وچ اک لفظ جذوی آیا اے جہڑا سورۃ القصص دی اس آیت دی نشاندہی کردا اے۔

ترجمہ: ”میں اوتھوں کوئی خبر لیا واں یا اگ دا انگارہ لیا واں تاں جے تسیں سیکو“۔

کوہ طور اللہ تعالیٰ دے کرم نال شعلہ دی مانند چمک پیا تے چنگاڑی دی طلب مک گئی تے رَبِّ اَرِنِي دِي لَوْنِ لَوْنِ وچ لاٹ بلن لگ
 پئی۔

جے پردہ چمک کے جھاتی پاویں تے پتھرنوں اگ لگا دیویں تے ہر پتے توں لاٹاں نکلن لگ پین تے لکھ لکھ طور جل جاوَن۔ پتھرتے طور
 توں مراد کوہ طور اے۔

زلیخا کہندی اے کہ میں سنیا ایں کہ دکھاں دا علاج سکھاں دی آمید رکھنی ایں یعنی سکھاں دی اُمید اُتے دکھ کئے جاندا اے نیں لیکن موسیٰ
 علیہ السلام کھڑے ہو کے پکار رہے نیں کہ طور نے سٹ برداشت نہیں کرنی یعنی میرا جسم تکلیفاں نوں برداشت نہیں کر سکا۔

قرآنی آیات دا اہ سلسلہ کافی بسیط اے۔ انت وچ اسیں محمد علی ایمن آبادی احسن القصص اُتے اک تقریظ دے چند شعر درج کر کے
 مولوی صاحب دیاں ذاتی چٹھیاں وچوں دو شعراں ول اشارہ کر دیاں ہوئیاں رخصت ہندے آں۔

تقریظ دے شعر

واہ ایہہ قصہ دردیں بھریا حضرت یوسف والا
 خوب مصنف لائق اس دا بخشس پاک تعالیٰ
 عالمپوروں غلام رسول اک مرد خدا دا ہويا
 اس قصے دا درداں والا ایہہ جس ہار پرويا
 بولی وچ پنجابی ایسا دردیں بھریا قصہ
 لکھنا سی سچ دنیا اُتے ایہہ اوسے دا حصہ
 کتیاں ہور مصنفاں نیں بھی اس قصے نوں لکھیا
 سچ ایہا پر اہدے چہا نہ کوئی لکھ سکيا
 گجھیاں رمزاں عشقے والیاں اس وچ ہین ہزاراں
 پڑھیاں درد دے وچ آون گنتی باجھ شماراں

مولوی صاحب اپنے اک جگری دوست نوں اک چٹھی وچ لکھدے نیں۔

سینے تہاں دے آب حیات رسدا دل جنہاں دا نور عرفان دا اے
 تردی ٹھاٹھ جمال جلال دی تے ہر آن مشاہدہ فان دا اے

قرآن حکیم وچ ارشاد اے۔

ترجمہ: ”ہر چیز جو ایس زمین دے اُتے اے سب فنا ہون والی اے صرف تیرے رب دی ذات جو عظمت تے عزت والی باقی رہنے
 والی ہے“۔

جمال الہی تے جلال الہی دی شان و شوکت تے ہر وقت فنا دی کیفیت طاری اے جہاں دے دل وچ عرفان دا نور اے انہاں دے
سینیاں وچوں آب حیات ٹپکد اے۔
دو بے شعر وچ لکھ دے نیں۔

رواں اک نشان دی باندڑی اے ایہہ وہم گمان نادان اے
گُلُ شِیِّ ہٰلِکِ باقی اک مالک نگہبان تمام جہان دا اے
قرآن پاک دی اس آیت ول اشارہ اے۔

ترجمہ: ”سوائے اہدی ذات ہر چیز ہلاک ہون والی اے او سے دا حکم اے تے تسلیں اہدے ول ای لوٹائے جاو گے۔“
نادان دا وہم گمان اے کہ روح اک نقش دی خادمہ اے ہر چیز ہلاک ہون والی اے باقی صرف اک تمام جہان دا مالک تے نگہبان
اے۔

اللہ تعالیٰ سانوں صورت توں سیرت ول، ظاہر توں باطن ول تے لفظ توں معانی ول منتقل ہون دی توفیق عطا فرمائے۔
رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ